Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUĂ

93

În țara gorilei

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 93.

ÎN ŢARA GORILEI.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
SPRE O NOUĂ AVENTURA.

«LOCOTENENTUL PORTUGHEZ se uită mirat la Marian – continuă să povestească doctorul Bertram – Apoi zise, cu vădit dispreţ:

— Cum, negrul acesta e prietenul dv.? Zău ca aşa ceva n-am m-ai auzit până acum!

— Cred şi eu – răspunse Marian cu asprime – nici nu se putea s-auzi din partea unor oameni care se simt mândri pentru că au pielea albă şi de aceea privesc cu îngâmfare la orice negru. Dar mie Pongo mi-e mai drag decât o mie de aşa-zişi „oameni-culţi” şi cer, deci, cu toată energia, să fie pus în libertate imediat.

Locotenentul se holbă întâi la prietenul meu, apoi se făcu roşu ca sfecla şi răcni:

— Ce-ai spus? Ceri „cu toată energia”? Cum îţi îngădui un astfel de limbaj? Eu îmi cunosc datoria foarte bine, domnule! Fiecare negru Massai care soseşte aici, în Loanda, e ţinut arestat până când se încep cercetările, adică peste o săptămână. Cei doi Negri pe care i-ai adus d-ta sunt Massai. Devii foarte suspect, domnule, luând apărarea „prietenului” d-tale.

— Aşa, făcu Marian, calm. Atunci voi căuta sa stau de vorba cu superiorul d-tale. În orice caz, însa cer să-mi dai lămuriri de ce i-ai arestat pe însoţitorii mei.

— Pentru ca în ultimele săptămâni au venit încoace, din Congo belgian, numeroşi negri răsculaţi, care plănuiesc vreo răscoală, după cât se pare. Asta o spun deoarece guvernul belgian ne-a sfătuit sa fim cu mare băgare de seamă. Cum ziceam, deci, cei doi negri rămân închişi până săptămâna viitoare, când vine guvernatorul.

— Care va sa zică se afla arestaţi şi alţi negri? întrebă Marian.

— Văd că le porţi de grijă atât de mult negrilor, de aceea ţi-o pot spune – răspunse locotenentul, ironic – afară de prietenul d-tale am mai pus mâna pe zece oameni, care vor trebui să lămurească venirea lor în ţară, altminteri îi vom preda Belgienilor.

— Bine, ştiu deci cum stau lucrurile, zise Marian. Acum te rog să mă anunţi comandantului.

— Din păcate, domnul comandant a plecat într-o călătorie prin ţară, aşa că eu sunt acum comandant – râse ofiţerul – şi îţi repet că te faci foarte suspect prin „prietenia” ce o arăţi acestui Negru

uriaş.

— Bine, domnule locotenent, bănuieşte-mă d-ta cât pofteşti, răspunse Marian, calm.

— În orice caz, voi comunica superiorului d-tale cum înţelegi să te porţi. Hai sa mergem, Robert.

Fără să-l salutam, părăsirăm clădirea primitivă din piatră, în care era instalat postul de grăniceri din Loanda. Afară, Marian îmi zise:

— Fireşte că nu-l putem lăsa în mâinile portughezilor pe Pongo al nostru şi pe nepotul său Kubang. Bănuiesc că şi ceilalţi zece negri care sunt arestaţi fac parte din tribul credinciosului nostru camarad. Poate că au fugit şi ei din pricină că vărul lui Pongo, Kanda, a luat puterea asupra lui.

— Ce facem, îi liberăm, sau aşteptăm până vine guvernatorul ca să vorbim cu el?

— Îl întrebai.

— N-aş vrea să-mi pierd vremea o săptămână, răspunse Marian. Să mergem sa vedem închisoarea şi după aceea vom hotărî ce e de făcut.

Pornirăm pe strada principală spre partea de sus a oraşului, unde se aflau clădirile diferitelor autorităţi şi închisoarea. Într-un rând întorsei privirea întâmplător şi văzui la vreo douăzeci de metri îndărătul nostru un soldat, care se uită repede într-o vitrină când simţi privirea mea aţintită asupră-i.

Asta mă făcu să bănuiesc îndată că militarul fusese trimis de locotenent să ne urmărească pas cu pas.

Atrasei atenţia lui Marian, care spuse, după ce chibzui puţin:

— Trebuie să ne scăpăm de el. Dacă se duce şi raportează locotenentului că ne interesăm de închisoare, atunci acesta din urma îşi va zice că ne purtam cu gândul să-i liberăm pe prizonieri.

— Atunci să luăm o trăsura şi sa ne plimbăm prin oraş – propusei eu – de altminteri prea uşor nu va fi să liberăm pe cei arestaţi.

— Cât despre asta vom vedea noi. Ideea ta cu trăsura nu e rea, dar mă tem ca soldatul va fi atât de deştept să ne urmărească cu alta trăsură. Mai bine să intrăm în dugheana aia din colţ, să cumpărăm repede câteva ţigări, apoi să trecem strada. Acolo intrăm în altă dugheană – şi soldatul n-are decât să ne caute pe urmă cât o pofti.

Zis şi făcut. Negustorul părea foarte mirat văzând graba noastră la târguit şi ieşirăm din prăvălie prin a doua uşă care răspundea într-o stradă ce făcea un unghi drept cu strada principală.

Soldatul care ne urmărea trebuia să cotească după colţ şi înainte de a se ivi, noi intrarăm repede într-un magazin de haine, îndreptându-ne spre fundul acestuia, ca să nu fim zăriţi de afară.

Purtam încă haine dintr-acelea care se obişnuiesc în America de Sud şi aveam acum prilejul să ne schimbăm înfăţişarea, scăpând, pe de o parte, de urmăritor, iar pe de alta să ne cumpărăm vestminte tropicale, de care aveam nevoie în Africa.

După o jumătate de ceas, când părăsirăm prăvălia îmbrăcaţi în haine kaki, nu mai zorirăm nici urmă de iscoadă.

Pornirăm mai departe în susul oraşului şi după câtva timp ne aflam în faţa zidului înalt ai închisorii.

Închisoarea propriu-zisă era la vreo cinci metri de zidul acesta şi acum se punea problema pentru noi cum să ajungem înăuntru. Deodată îl auzii pe Marian izbucnind în râs şi mă trase spre intrarea mohorâtei clădiri.

— Pentru numele, lui Dumnezeu! exclamai, speriat, văzând că trage de clopotul de la poarta mare de fier. Ce vrei să faci, Mariane?

— Să vorbesc cu Pongo, râse el.

O ferestruică se deschise în poartă, un cap bărbos se ivi şi un glas aspru ne întrebă ce dorim.

Ştiam noi puţin limba portugheză, dar furăm mai mulţumiţi când portarul răspunse – la întrebarea lui Marian – că vorbeşte englezeşte.

Prietenul meu îi vârî în mână omului o bancnotă americană, ceea ce avu drept urmare că chipul întunecat se mai lumină.

— Aş dori să vorbesc cu directorul – zisei apoi Marian – se poate?

— Hm... şi ce doriţi dv.? întrebă portarul, şovăind.

— Din însărcinarea guvernului nostru am pornit într-o expediţie – răspunse tovarăşul meu – şi pentru asta avem nevoie de braţe de muncă ieftine, ca să îmbunătăţim drumurile pe care va umbla caravana noastră. Secretarul guvernatorului ne-a îndrumat încoace.

— A, domnul Miguel v-a trimis! Atunci se schimbă lucrurile. Intraţi vă rog, domnilor!

Deschise o portiţă din poarta mare şi intrarăm înăuntru; portarul ne dădu în primire unui soldat, care urma să ne conducă la director.

Ne duse într-un birou în care se aflau trei slujbaşi. Unuia dintre aceştia îi raportă despre ce este vorba şi auzirăm iarăşi numele meu. Omul – un tânăr – se ridică repede de pe scaun şi trecu în încăperea alăturată. Se-ntoarse după câteva minute şi,

înclinându-se, ne invită să intrăm.

Când păşirăm pragul odăii, un bărbat înalt şi slăbănog se ridică de la birou.

— Gouvio! – se prezentă el – cu ce vă pot fi de folos, domnilor?

Vorbise englezeşte şi răspunsul pe care i-i dădu Marian mă făcu să mă înspăimânt:

— Domnul Miguel ne-a recomandat să vă supunem dv., domnule Gouvio, rugămintea noastră. Pentru o expediţie întreprinsă din însărcinarea „Societăţii geografice" din New York, avem nevoie de muncitori obişnuiţi cu clima ţării. Domnul Miguel mi-a spus că în închisoarea dv. se află Negri care s-au făcut vinovaţi de trecerea clandestină a frontierei, pentru care urmează să fie pedepsiţi cu asprime. Sub o pază severă, indivizii aceştia ar putea lua parte la expediţie, ca să croiască drumuri sau să ajute la-naintarea căruţelor noastre. Până se înapoiază domnul guvernator, oamenii ar avea o ocupaţie.

— Asta e o idee foarte bună – încuviinţă, spre bucuria mea – directorul, căruia părea să-i inspire respect faptul că noi lucram din însărcinarea vestitei „Societăţi geografice" din New-York. Până acum aveam zece negri, dar au mai venit doi, din care unul e un uriaş, care v-ar putea fi de mare folos. Na ştiam nici eu ce să fac cu indivizii aceia. Vreţi să-i vedeţi? Fireşte că domnul Miguel va trebui să trimită soldaţi pentru paza negrilor în drum.

— Asta o va face fără doar şi poate – răspunse Marian – în orice caz, vă mulţumesc, domnule Gouvio. Îmi voi îngădui săi pomenesc cu recunoştinţă de numele dv. în raportul meu... Fireşte că aş vrei să-i văd pe oameni.

— Îmi pare rău că nu vă pot însoţi chiar eu, domnilor – zise directorul, politicos – dar vă voi da un gardian.

Sună şi dădu ordinul cuvenit funcţionarului care se ivi. După câteva minute veni un gardian în uniformă, care ne însoţi afară, după ce primi instrucţiuni din partea lui Gouvio.

Ne venea bine la socoteală că nu ne însoţea însuşi directorul şi când păşeam tacticos alături de gardian, prietenul meu i se adresă, deodată, în nemţeşte Dar omul înălţă din umeri, în semn ca nu pricepe.

Din asta văzui că Marian avusese acelaşi gând ca şi mine. Când ne întâlnirăm cu Pongo în pădurile seculare ale Sumatrei. Constataserăm că el pricepea nemţeşte şi că vorbea chiar puţintel această limbă. Ceea ce dovedea că trăise şi prin fostele colonii germane din Africa.

Gardianul deschise o uşă grea, ducă ce îşi scosese mai înainte revolverul de la brâu. Văzurăm o încăpere mare cu patru ferestre,

în care se aflau Pongo, nepotul său Kubang şi alţi zece negri vânjoşi.

Intrând înăuntru şi Marian duse pe furiş degetul la buze. Pongo făcu ochi mari când ne zări, dar lăsă repede capul în jos, prefăcându-se că nu ne dă nici o atenţie.

Marian se-ntoarse spre mine, arătă spre Pongo şi zise în nemţeşte:

— Pongo, te vom elibera. Poate chiar mâine.

— Vă vom duce în pădure sub paza unor Soldaţi – adăugai eu, ca şi cum aş fi răspuns prietenului meu – acolo va trebui sa ştergeţi putina.

Atunci inteligentul negru se ridică îşi încrucişa braţele pe piept şi făcu o plecăciune.

— Massers fie fără grijă! zise el. Pongo fuge de aici cu toţi prieteni, când vine noapte. Zăbrele scoate uşor. Massers aşteaptă la pădure.

— Bine – răspunse Marian, liniştit – vom aştepta acolo.

Făcu o mişcare fugară spre nord vest şi Pongo se înclină încăodată, dându-ne de înţeles că ne va găsi.

Ne întoarserăm ca să ieşim. Gardianul făcu o mutra cam mirată că stătusem de vorbă cu Pongo, dar n-avea ce să spună, căci primise ordin să ne ducă aici. Încuia la loc celula mare şi se întoarse cu noi la director. Îi dădu acestuia raportul şi Gouvio întreba îndată:

— Cunoaşteţi limba negrilor, domnilor?

— Fireşte – răspunse Marian – altminteri societatea geografică din New-York nu ne-ar fi însărcinat cu conducerea expediţiei. Şi acum trebuie să vă spun, domnule Gouvio, ca sunt foarte mulţumit cu negrii aceia. Mai cu seamă uriaşul ne va fi de mare folos.

— Sunt încântat – răspunse Gouvio – când doriţi să vi se pună la dispoziţie oamenii?

— Mâine dimineaţă, domnule director – zise Marian – vă voi aduce o autorizaţiei de la domnul Miguel.

— Tocmai ce vroiam să va rog, domnule Richards – ne schimbaserăm numele, căci se putea ca aventurile noastre să fi fost aflate, din ziare şi aici în Loanda şi atunci directorul ar fi ştiut cândva ca Pongo era camaradul nostru. În cazul acesta planul lui Marian ar fi dat greş – aşa dar, la revedere pe mâine!

Când ieşirăm din închisoare răsuflai uşurat. În drum spre hotel, Marian zise, glumeţ cum era:

— Bănuiesc că nu-l vom vedea de loc mâine pe bunul domn Gouvio. În noaptea asta va trebui să umblam vârtos, căci până la

graniţa Congo-ului avem vreo cinci sute de kilometri. Ajungem apoi la fluviul Kuango, pe care va trebui să-l străbatem.

— Dar trebuie să ne îngrijim de haine pentru Pongo – zisei eu – căci i se vor fi luat pistoalele în închisoare.

— Şi un cuţit de rechini – adăugă Marian – de care va avea nevoie ca să croiască drum prin pădure.

— Ce zici, să procurăm şi arme pentru ceilalţi negri? întrebai eu.

— Ar cam bate la ochi – răspunse prietenul meu. Afara de asta nu ştiu dacă se pricep sa mânuiască revolvere.

— Păi tocmai negrii din ţinutul Congo-ului au fost aceia care au învăţat cei dintâi cum se mânuiesc armele de foc – îi răspunsă. Şi dacă vom cumpăra câte un revolver în fiecare magazin, nu va bate la ochi de fel.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – vom cumpăra douăsprezece revolvere şi tot atâtea cuţite. Uite colo o armurărie. Intră tu întâi! Poţi cumpăra câte patru arme, spunând că iei şi pentru un prieten. După aceea intru şi eu.

Făcui repede cumpărătura, alegând pentru Pongo un cuţit aproape tot atât de mare ca un iatagan.

Marian intră după mine şi cumpăra un număr egal de arme. Curând găsirăm altă armurărie şi îngrijirăm de rest.

Când ajunserăm la hotel, portarul ne spuse ca un ofiţer vroise să ne vorbească.

Nu lăsase vorbă daca se va înapoia. Asta era, oricum, suspect.

Deoarece mai erau numai vreo trei ceasuri până să se întunece, luarăm hotărârea sa nu mâncăm la hotel, ci să căutăm vreun birt de pe la marginea oraşului. Marian plăti repede socoteala, ne împachetarăm bagajele şi plecarăm.

Cat de bine procedaserăm băgai de seamă când – ajunşi la vreo cincizeci de metri de hotel – mă-ntorsei brusc. Văzui atunci îndreptându-se spre han pe locotenentul de la postul de grăniceri din port, însoţit de patru soldaţi. Cu siguranţă că născociseră vreun motiv ca să ne aresteze – şi când împărtăşii lui Marian ceea ce văzusem, el iuţi pasul.

Ne simţirăm la adăpost abia când cotirăm într-o stradă lăturalnică şi ne amestecarăm în mulţime. Fără îndoială că portarul hotelului comunicase locotenentului că plecasem şi ne schimbasem îmbrăcămintea.

În nord-vestul oraşului, la cel mult o jumătate ceas de drum de marginea pădurii, găsirăm un birt unde luarăm cina. Acolo trebuia să aşteptăm până se va înnopta.

Când apuse soarele plătirăm repede şi pornirăm pe drumul ce

ducea în pădure.

II.
FURTUNĂ ÎN PĂDUREA SECULARA.

DUPĂ TREI SFERTURI DE CEAS ajunserăm la marginea pădurii, ne aşezarăm la rădăcina unui copac uriaş şi aşteptarăm…

Stăturăm aşa ca la vreun ceas, ascultând cu încordare să auzim paşi, care să ne dea de veste că Pongo izbutise să fugi din temniţă. Dar tresărirăm speriaţi când vreo câteva făpturi negre se iviră în faţa noastră. Se apropiaseră pe nesimţite şi fără voie dusei mâna la revolver – recunoscui, însă, glasul lui Pongo.

— Massers, totul bine. Pongo cu prieteni liberi. Repede mergem înainte, paznici vina îndată!

Într-adevăr, din depărtare se auzeau fluierături stridente, care de sigur ca dădeau de veste tuturor poliţiştilor şi patrulelor militare despre fuga arestaţilor.

Desfăcurăm la repezeala cele două pachete cu arme şi le împărţirăm negrilor, care nu mai puteau de bucurie. Pongo pătrunse îndată în pădurea seculară şi curând auzirăm hârşiitul cuţitului său enorm.

Cu toate pădurile seculare şi aceasta de aici avea viaţa ei de noapte. Maimuţele sperau, pasările scoteau ţipete asurzitoare, reptilele mici şuierau. Dar concertul milioanelor de insecte acoperea aproape toate celelalte zgomote. Larma era atât de mare încât loviturile ce le dădea Pongo cu cuţitul cu greu s-ar fi putut auzi.

În depărtare răsuna uneori pufăitul scurt al unui leopard. O dovadă că în pădurea aceasta se mai adăposteau încă primejdioasele fiare cu blana vărgată.

Marian mergea îndărătul lui Pongo, eu veneam după el şi în urma mea păşeau cei unsprezece negri.

Ajunserăm într-un luminiş mare şi tocmai când Pongo, se pregătea să-l străbată răsună de odată prin aer un urlet grozav. Speriaţi, ne oprirăm în loc, căci în prima clipă nu ştiam de ce e vorba.

Dar lămurirea veni îndată, când o răbufneala furioasă, de vânt trecu prin frunzişul des al copacilor. Apoi se făcu o tăcere apăsătoare. Până şi animalele amuţiră, ca în aşteptarea unei catastrofe.

Aceasta nu întârzia prea mult. Vâjâituri şi bubuituri se stârniră dintr-odată, măturând pădurea bătrână de sute de ani. Apoi se auzi o trosnitură care făcu sa se cutremure pământul şi un fulger

cum nu mai văzusem, până atunci lumină orbitor rarişte câteva clipe.

Iarăşi ţâşni un fulger, tunetul bubui înfiorător şi copacul uriaş de care mă sprijinisem se cutremură până la rădăcină. Şi ca şi cum lumina aceea tăioasă ar fi spintecat cerul, începu deodată să plouă. Dar nu aşa cum cunoaştem noi ploua în Europa, ci un adevărat şuvoi cădea din cer cu zgomot asurzitor.

Fulgerele şi tunetele începură să se contopească în văzduh, îmbăind rarişte într-o mare de lumină. Şerpi de foc se încolăceau în aer, bubuituri grozave ne asurzeau şi potopul care se stârnise ne făcea să credem că venise sfârşitul lumii.

Patru ceasuri ţinu furtuna cu o furie înspăimântătoare, apoi începu să se potolească cu încetul, fulgerele se răreau, apa cădea mai puţină şi după o ultimă bubuitură de tunet ploaia încetă tot atât de brusc cum începuse.

Pentru întâia oară de atâtea ceasuri puturăm schimba un cuvânt. Marian, care era lângă mine, zise:

— Dacă ne-au urmărit soldaţii, au fost nevoiţi să aştepte şi ei. Şi acum nu se vor mai putea folosi de făcliile lor şi nici poteca croită de Pongo nu se mai recunoaşte, căci furtuna va fi făcut prăpăd şi în inima pădurii.

Aşa şi era. Se dovedea şi de astădată ca fiecare rău îşi are partea lui bună, căci ploaia grozavă ne şterse urmele cu desăvârşire. Luna îşi revarsă acum lumina ei palida peste pajişte. Şi animalele de noapte începură, încetul cu încetul, să-şi înalte iar glasurile.

Pongo se pregătea tocmai sa pună piciorul în luminiş, dar se opri deodată, cu o exclamaţie înăbuşită. De partea cealaltă a rariştei largi de vreo treizeci de. Metri, se tara fără zgomot pe pământ o făptură negricioasă. Era înaltă cât un om când se târăşte în patru labe.

Stelele sclipeau viu pe cer, luna îşi împrăştia razele pe pământ, plăsmuind umbre fantomatice. Făptura, misterioasă de dincolo se mişca fără zgomot. Aproape fui ispitit cred că era vorba de o vedenie, când băgai de seamă că pierise deodată, de parcă ar fi înghiţit-o pământul.

Rămasei cu privirea aţintită pe locul acela. Se scurseră astfel vreo douăzeci de minute şi acum aş fi putut jura că mi se năzărise numai.

Dar la asta se împotrivea purtarea lui Pongo, care stătea în faţa mea, în bătaia lunii, nemişcat ca o stană de piatră. Câteva clipe privii trupul de uriaş, apoi mă uitai iară spre locul cu pricina.

Deodată auzii un foşnet slab, apoi văzui din nou umbra

misterioasă. Fiară nu putea sa fie, căci prea era înaltă – şi nici om, fiindcă nu semăna de fel a trup omenesc.

Umbra se furişă spre stânga. Apoi se întoarse iarăşi, alunecând ca o stafie, se ridica brusc şi… văzurăm o făptură omenească, dar care nu era din lumea noastră, îi întrecea cu mult chiar pe Pongo.

Făptura neagră alergă iar spre stânga luminişului, de astă data în picioare, ca un om, dar cu mişcări ciudat de pripite. Apoi se lăsă iar în patru labe şi se târî pană la cel mai apropiat copac.

În aceeaşi clipă, un braţ de o lungime enormă şi vânjos înhaţă o cracă la vreo trei metri de pământ, apoi făptura ciudată se săltă în sus, făcându-se nevăzută în frunzişul arborelui.

Trebuie să mărturisesc ca o sudoare rece îmi broboni fruntea, atât de misterioasa fusese arătarea aceea. Marian şi Negrul rămăseseră şi ei liniştiţi şi cel dintâi care rupse tăcerea fu Pongo:

— Massers, asta fost Pongo, stăpân de la aceste păduri.

Aşadar o gorilă, care în graiul băştinaşilor poartă numele pe care-l avea şi prietenul nostru negru.

Pongo – al nostru – se codi acum sa păşească în luminiş, dovadă că se temea de gorila, care pe drept cuvânt era poreclită „stăpânul pădurilor”. Faptul acesta însemna mult, căci Pongo al nostru nu se dădea înapoi nici când era vorba să atace un rechin, cu un simplu cuţit.

Deodată, însă, se trezi ca dintr-un vis şi exclamă:

— Massers vine!

Puse piciorul în luminiş şi noi îl urmarăm, cu hotărâre.

Ca vechi naturalist presupusei ca monstrul pe care-l văzuserăm fusese o maimuţă de parte femeiască, deoarece bătrânului sef al unei familii de gorile nu-i place să-şi petreacă noaptea într-un copac. El preferă sa doarmă jos, cu spatele rezemat de trunchiul copacului.

Dacă era însă o gorilă cu pui, atunci trebuia să ne aşteptăm la primejdii, căci toate fiarele pădurilor obişnuiesc să atace orice fiinţă străină, când crede că odraslele ei sunt în pericol.

Probabil că şi Pongo gândea la fel, căci porni pieziş, spre dreapta, de partea cealaltă, pe unde dispăruse făptura fioroasă.

Când intrai iarăşi în pădurea întunecoasă răsuflai uşurat. Băgai de seama, însă, că Pongo apucase mai mult spre nord-est. Vroia aşadar, să taie dea curmezişul ţinutul portughez, ca s-ajungă cât mai curând în cel belgian.

Urmăritorii noştri nu dădeau nici un semn de viaţă. Probabil că nici nu găsiseră încă jocul pe unde pătrunseserăm în pădure, sau furtuna grozavă le-o fi tăiat oarecum avântul.

Mersul devenea tot mai anevoios şi hainei umede încă ne

împiedecau să ne mişcam în voie. Din fericire, sub copacii, deşi domnea căldura înăbuşitoare a Tropicelor, totuşi chiar dacă hainele noastre se uscau în felul acesta, zăpuşeala ne tăia răsuflarea, făcându-ne să înotăm în sudoare.

Dar n-aveam încotro, trebuia să ne încordam puterile şi să mergem înainte.

În cele din urma se lumini, de ziua. Ne aflam în inimă pădurii seculare şi abia aci ne puteam da bine seama de prăpădul care-i făcuse furtuna din cursul nopţii.

Merserăm înainte fără oprire şi într-un târziu, Pongo ne spuse, după ce stătu puţin de vorbă cu unul din tovarăşii săi de trib:

— Îndată vine fluviu, Massers. Acolo ascunde urme.

Aşa dar, vroia sa facă la fel cum procedasem în pădurile fluviului Amazoanelor, când eram urmăriţi de incaşi. Şi acum, faţă de soldaţi, şiretenia asta avea să prindă şi mai bine, căci aceştia nu se pricepeau să citească urmele ca indienii, care trăiau în pădure, în veşnică luptă cu natura.

În vreme ce-mi târâm paşii îndărătul lui Marian şi Pongo, îmi reveniră în minte întâmplările petrecute de curând. Camaradul nostru negru întâlnise pe un vapor în America de Sud pe nepotul său Kubang, care-i povestise că vărul lui Pongo, Kanda, se înscăunase căpetenie a tribului, luând prizonieri pe mama şi pe fratele camaradului nostru. Şi tocmai acesta din urmă – fratele lui Pongo, Utaro – trebuia să devie căpetenie, când va fi atins vârsta care se cerea. Până atunci mama lui Pongo, Aika, stăpânise peste trib. Dar într-o bună zi Kanda o alungase, instalându-se în locul ei. Cei zece negri, care se refugiaseră pe pământ portughez, erau credincioşi lui Pongo şi mare le fu mirarea când îl văzură pe uriaş în temniţă. Acum se înapoiau veseli în patrie, căci aveau deplină încredere în Pongo.

Camaradul nostru negru ne povestise toate acestea pe scurt, înainte de a porni la drum prin pădure. Ne aşteptau deci lupte crâncene satul sau, căci Kanda se pricepuse sa atragă de partea sa pe cei mai mulţi tovarăşi de trib.

După vreo doua ceasuri de mers ajunserăm la un fluviu lat de vreo zece metri.

Curgea de la Răsărit la Apus, spre coasta şi Pongo intră fără şovăire în apă. Luarăm direcţia spre Răsărit; merserăm ca la vreo. Două ceasuri prin apa şi după ce o străbăturăm de a latul, ieşirăm dintr-însa pe ţărmul de Nord.

Intrarăm iar în pădure. Pe aci nu bântuire furtuna şi Pongo avu iar o muncă destul de grea, ca să croiască o potecă.

Trebuia să ne gândim la ceva vânat, căci din cele câteva cutii

cu conserve pe ca le aveam nu se puteau hrăni atâţia oameni.

Pongo ne scoase şi din această încurcătură. Ne apropiam încetişor de un luminiş întins, când el ridică deodată braţul şi se opri. Ăsta era un semn să păstrăm linişte.

Printre crengi puteam cuprinde cu privirea luminişul şi văzui o ceată întreagă de antilope „Palles”, un soi de animale foarte fricoase şi prevăzătoare.

Mi se părea cu neputinţă să răpunem una din ele fără arma de foc – şi la împuşcături nu ne puteam gândi, ca să nu atragem atenţia urmăritorilor noştri.

Dar iată ca Pongo se lăsă la pământ şi începu se târască încet, ca un şarpe, spre luminiş.

Nici un zgomot nu ne ajunse la urechi, nici măcar foşnetul frunzelor. Totuşi, după ce se scurseră vreo zece minute şi uriaşul dispăruse din faţa ochilor noştri, trebuie ca unul din animale să fi prins un zgomot suspect.

Auzirăm un fel de ţipăt de prevenire – ceva ca o şuierătură – şi îndată se stârni nelinişte în ceata de antilope. Vroiam să-mi smulg puşca de pe umăr ca să răpun câteva, când Pongo se ivi deodată în luminiş, la cel mult zece metri de animale.

Acestea se împrăştiară speriate şi începură, să alerge spre pădurea ocrotitoare. Dar Pongo şi zvârlise cuţitul în cel mai apropiat.

Antilopa sări în sus, căzu înapoi şi se prăbuşi. Pongo zvârlise cuţitul cu adevărată măiestrie.

Ceilalţi negri ieşiră atunci în luminiş şi în vreme ce câţiva începură să adune vreascuri, alţii târâră vânatul la marginea rărişi ei, peste drum de noi.

Străbăturăm şi noi luminişul, căci din partea cealaltă puteam observa mai lesne dacă se apropiau urmăritorii. Negrii sărară o groapă în care aprinseră un foc şi antilopa fu fripta. Mâncarăm cu poftă şi ne săturarăm.

După un ceas de odihnă am pornit iar la drum şi după alt ceas ajunserăm la alt fluviu, unde hotărârăm să ne facem lagărul.

Din pricina crocodililor care roiau pe acolo ar fi fost cu neputinţă să trecem apa înot, pe ţărmul celălalt, astfel că negrii începură sa taie copăcei, din care întocmiră o plută, cu care trecurăm fluviul.

Aleserăm acolo un loc bun de popas şi după ce prepararăm ceai proaspăt, negrii traseră la sorţi ordinea în care să stea de veghe. Noi însă ne culcarăm în nisipul cald de pe ţărm şi adormirăm repede.

III.
UN DUŞMAN GROZAV.

DEŞI MARŞURILE DE NOAPTE sunt nespus de primejdioase în pădurea tropicală, n-aveam încotro şi trebuia să pornim la drum chiar în seara aceea, căci abia când vom fi lăsat în urmă pământul portughez, puteam cuteza să poposim noaptea şi să aprindem un foc.

De aceea Pongo ne trezi spre seară. Tovarăşii săi izbutiseră să prindă câţiva peşti mari, pe care îi fripserăm la foc şi îi mâncarăm cu poftă. Acoperirăm urmele lăsate de trecerea noastră pe acolo şi cu puţin înainte de apusul soarelui Pongo începu să croiască iar o potecă în inima pădurii.

Două ceasuri după ce se întunecase, unul din negrii ce veneau în urma mea strigă câteva cuvinte lui Pongo. Acesta schimbă îndată direcţia mai mult spre Răsărit şi în curând dădurăm de o potecă bine bătătorită croită de vreun pachiderm.

Acum mergeam în joacă aproape – deşi primejdia să ne lovim nas în nas cu vreun elefant sau rinocer.

Noaptea trecu în linişte însă şi când se lumina de ziua, ne aleserăm un loc de popas pe malul unui râu, din care negrii îndemânateci prinseră iarăşi câţiva peşti.

Înainte de a ne lăsa odihnei, mă sfătui cu Marian şi Pongo, ce e de făcut în privinţa merindelor – lucru destul de important, de altfel. Nu trebuia să ne pierdem prea multă vreme cu vânatul – aşa că luarăm hotărârea ca la amiază să împuşcăm mai multe animale de-odată, iar carnea s-o uscam şi s-o luăm cu noi.

Împuşcăturile n-aveau ce să ne mai primejduiască acum, căci nu era de presupus să fi fost urmăriţi cale atât de lungă.

În vreme ce noi ne culcarăm, Pongo se duse să iscodească prin împrejurimi şi cu puţin înainte de amiază ne trezi, spunându-ne:

— Massers vine, Pongo găsit vânat.

Ne călăuzi de-a lungul malului şi după un sfert de ceas ne făcu semn să stăm liniştiţi, apoi privi cu băgare de seamă pe după o tufă. După aceea se-ntoarse, râse şi se dădu încetişor de o parte.

Ne pregătirăm puştile, apoi Marian se furişă spre dreapta, iar cu iscodii cu privirea la stânga, pe după tufă. În faţa noastră se afla o adăpătoare, unde păreau să vie multe animale, căci se vedeau acolo nenumărate urme.

Acum se aflau câteva maimuţe, găini de pădure şi şase antilope „Pallas”, care-şi potoleau setea, aruncând din când în când priviri temătoare în jurul lor.

Eu luai la ochi animalul cel mai din spate şi trasei în aceeaşi

clipa cu Marian. După aceea trăsei odată în altă antilopă şi prietenul meu făcu la fel. Patru animale căzură la pământ, într-un lac de sânge.

Mal rămaserăm vrea cinci minute la locurile noastre, apoi ne apropiarăm de adăpătoare, de unde fugiseră toate celelalte animale după împuşcăturile noastre.

Curând se iviră şi câţiva din oamenii lui Pongo, care târâră vânatul la locul unde ne aşezaserăm tabăra. O antilopă o mâncarăm imediat, iar din carnea celorlalte făcurăm pastrama. În vremea asta negrii se culcară cu schimbul, căci trebuiau să fie odihniţi pentru la noapte.

Cu un ceas înainte de a se întuneca, pornirăm iar la drum prin pădurea tropicală.

Şi aşa merserăm zi de zi, numai noaptea, până când, după zece marşuri din acestea, trecurăm un fluviu lat şi Pongo ne lămuri căi lăsasem graniţa în urmă şi ne aflam pe pământul patriei sale.

Făşia aceasta de pământ, era, cu numele, sub stăpânire belgiană, dar puteam fi încredinţaţi ca în pădurile astea grozave ale Congo-ului nu se arăta niciodată picior de soldat sau slujbaş. Cel mult cercetători îndrăzneţi sau negustori de fildeş.

Luarăm hotărârea să mergem iar în timpul zilei, aşa că până dimineaţa urma să poposim.

În cele zece zile de mers mai vânarăm în trei rânduri şi câte trei zile în şir ne hrănirăm cu pastramă. Acum însă ni se făcuse pofta de ceva carne proaspătă.

Pongo avu o scurtă convorbire cu cel mai în vârstă dintre tovărăşii săi, apoi se apropiă de noi şi zise:

— Massers, nu împuşcă aci! Bandu (arată spre acela cu care vorbise) spune că aici este Askari. Ei urmărit pe prietenii mei.

Prin Askari înţelegea soldaţii, adică legionarii belgieni. Poate că guvernul aflase că se iscaseră turburări înlăuntrul ţării şi trimisese un detaşament de soldaţi ca săi facă linişte.

Prin asta se ivise pentru noi o nouă primejdie poate când nici nu scăpasem bine de cealaltă. Marian făcu o mutră gravă şi-mi spuse:

— Atât ne-ar mai lipsi! Dacă se amestecă şi belgienii, ne poate merge rău. Îţi aduci aminte, cred, ce-am păţit noi cu francezii în Cochinchina! Şi dacă ăştia de aici ar da peste noi în inima pădurii, amestecaţi în certurile negrilor, ne putem pomeni cu vreun proces de spionaj pe cap.

— Ai dreptate – încuviinţai eu – ar fi trebuit să ne oprim ia Boma, la gura Congo-ului şi să cerem o viză de intrare. Cu

siguranţă că nu ne-ar fi refuzat-o.

— Acum e prea târziu, răspunse Marian. Nu ne rămâne decât să fim cu băgare de seamă.

Pământul pădurii era cam mocirlos, fiind străbătut de nenumărate cursuri de apă. Ca loc de tabără pentru douăzeci şi patru de ceasuri ne aleserăm un luminiş mărişor, pe marginea unei ape limpezi. Doi negri aruncară lemne şi săpară o groapă, iar ceilalţi, împreuna cu Pongo, se făcură nevăzuţi în pădure.

Eu şi Marian rămaserăm pe loc, băurăm ceai, apoi ne culcarăm. După câteva ceasuri m-a trezi mirosul plăcut de friptură.

Pe când dormeam, Pongo se întorsese cu oamenii săi, aducând patru antilope şi doi porci mistreţi, pe care îi doborâse cu cuţitul, ajutat de oamenii săi care făcuseră pe gonacii.

Aveam iarăşi provizii pentru câteva zile.

În tabăra noastră domnea acum o mare însufleţire; mai întâi fu fript un porc pe care îl mâncarăm imediat, apoi carnea cealaltă fu transformată în pastramă.

Treaba asta fu lăsată în seama oamenilor lui Pongo, care puseră şi paznici, în vreme ce noi ne bucuram de niţică odihnă. După cum ne spusese camaradul nostru negru, mai aveam de şi răzbătut un drum de cinci zile, ca s-ajungem în satul lui; adică vreo 200-250 kilometri.

Pe un şes întins, înconjurat de păduri seculare, între cele două fluvii mari Wambo-Lua şi Sai, s-ar fi aflând satul cu pricina.

Ziua şi noaptea trecură în linişte deplină şi a doua zi dimineaţă eram odihniţi şi bine dispuşi. Îmbucarăm ceva, apoi pornirăm spre Răsărit, pe o potecă bătătorită.

Temperatura era grozavă. Nenumăratele fluvii în loc să dăruiască răcoare, nu făceau decât să dea umiditate aerului, ceea ce ne în greu ia peste măsură respiraţia.

Două zile merserăm astfel, fără să dăm de urme de-ale soldaţilor. A treia zi ajunserăm într-o pădure cu totul sălbătăcită, în care căutarăm zadarnic poteci. Probabil că şi pahidermii uriaşi nu cutezau să intre în vegetaţia asta de nepătruns.

Totuşi Pongo dădu de nişte potecuţe ce păreau să fi fost folosite adesea, dar prea strâmte pentru vreun elefant sau rinocer.

— Potecile acestea fac impresia că ar fi croite de oameni – zise Marian – ar corespunde şi cu înălţimea, căci sunt tocmai pe măsura unui om foarte înalt.

— Atunci ar trebui să roiască de uriaşi pădurile acestea – râsei eu – altminteri nu se putea ca potecile astea să fie atât de bine bătătorite. Pe de altă parte trebuie să fi fost folosite de curând,

altfel ar fi acoperite iarăşi de vegetaţie.

— Nu se poate şti daca nu se află vreo trupă de soldaţi în pădure, răspunse Marian, îngândurat. Dar atunci ar fi crengi rupte sau îndoite…

— Ia să-l întrebăm pe Pongo ce-i cu potecile astea – propusei eu – el trebuie sa ştie. Ia te uită cu câtă băgare de seamă iscodeşte pe după fiecare cotitură a potecii, de parca ar aştepta vreun duşman.

La chemarea lui Marian uriaşul întoarse capul, apoi răspunse la întrebarea ce i-o puserăm cu privire la rostul potecilor.

— Ifi făcut, locuieşte adânc în pădure. Massers fie cu mare băgare de seamă!

Tresării speriat când auzii numele acesta. Puţini ştiu că Ifi este numele poporului de pitici care locuieşte prin pădurile încâlcite întunecoase ale Congo-ului.

Aceşti pigmei locuiesc în nişte sate aproape tăinuite, în inima pădurii seculare. Sunt înalţi de cel mult un metru şi patruzeci, drept arme au numai arcul şi săgeata, dar răpun cu ele chiar elefantul, căci săgeţile lor sunt muiate într-o otravă grozavă şi un pahiderm care a fost rănit numai uşor de o astfel de săgeată, moare după două sau trei zile. Vânătorii se iau apoi după el şi îşi împart trupul.

Mi-ar fi plăcut să fac o vizită acestui popor, interesant, dar, din păcate, nu era acum timpul pentru aceasta.

Dădui mai multă atenţiune potecilor, care uneori se încrucişau şi băgai de seamă că Pongo nu apuca niciodată pe un drum care ducea spre Nord-Est, ci se ţinea mereu pe potecile ce mergeau direct spre Răsărit. Probabil că acestea ocoleau satul Negrilor pita, aşezat în mijlocul pădurii.

O zi întreagă ne folosirăm de aceste potecuţe ciudate. Cu puţin înainte de a se înnopta, Pongo alese pentru tabără un mic luminiş înconjurat de tufe. Focul îl aprinseră într-o groapă foarte adâncă, ca săi nu împrăştie prea multă lumină împrejur. În aceiaşi timp camaradul nostru negru puse doi oameni de pază, căci poteca pe care ajunserăm în luminiş se continua de cealaltă parte şi la ambele ei capete trebuia săi stea câte o strajă.

Toate acestea nu erau deloc liniştitoare şi gândindu-mă la ele, nu putui adormi.

Într-un târziu, însă, izbutii să aţipesc, dar fui trezit brusc de un sunet apropiat, cum nu mai auzisem decât o singură dată în viaţa, tot prin codrii Congo-ului.

Atunci auzisem sunetul acela venind din depărtare şi mă speriasem grozav. Cu atât mai mult acum, când îl auzeam la nici

douăzeci de metri. La început părea lătratul de furie al unui câine uriaş, dar apoi aducea cu bubuitul unui tunet. Era ţipătul de luptă al unei gorile.

Ne ridicarăm repede şi puserăm mâna pe puşti. Cu siguranţă că monstrul ne mirosise, îşi avea, poate, familia prin apropiere şi vroia sa alunge acum pe oaspeţii nepoftiţi.

În curând auzirăm şi bătăile de tobă pe care le fac aceste animale lovindu-se cu labele în piept. Apoi răsună iarăşi sunetul acela grozav al pădurilor africane.

— Ia-o tu pe poteca din dreapta, eu o iau pe cealaltă! îmi şopti Marian.

Nu puteam vedea decât la câţiva paşi depărtare, aşa că ne furişarăm prin luminiş şi privii încordat spre punctul unde spărtura neagră din frunziş îmi arăta intrarea potecii.

Îndărătul meu auzii o comandă înceată a lui Marian şi după câteva clipe se mai lumină. Pongo zgândărise focul, căci acum nu mai trebuia sa ţinem seamă de primejdia piticilor său a soldaţilor, fiindcă aveam în apropiere un duşman şi mai periculos.

Deodată putui cuprinde cu privirea câţiva metri din potecă. Pongo se apropiase de mine cu o creangă aprinsă şi lumină întunerecul.

— Masser împuşcă numai când vine Pongo – îmi şopti el – duşman este aproape.

Nu era nevoie să-mi mai spună asta, căci de la început eram hotărât sa trag numai daca gorila ne-ar fi atacat. Făcui semn C-am priceput şi continuai sa ţin sub observaţie poteca.

IV.
O LUPTA PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE.

CÂTEVA MINUTE DOMNI LINIŞTE. Mă-ntorsei repede şi privii spre Marian. Îndărătul lui stătea Kubang, nepotul lui Pongo, ţinând o făclie în mâna ridicată.

Când îmi îndreptai din nou privirea spre potecă, mă cutremurai, căci pe pământ se mişca o făptură, negricioasă, apropiindu-se încetişor. Lumina făcliei lui Pongo se răsfrânse în nişte ochi ce scânteiau ciudat şi în clipa următoare făptura se ridică brusc.

La câţiva metri numai de mine stătea „stăpânul pădurilor africane”, cum e numit pe bună dreptate. Era înalt de peste doi metri, stătea drept ca o lumânare, scoţându-şi la iveală dinţii grozavi. Smocul de păr de pe cap i se mişca încolo şi încoace, începu deodată să bată toba în piept cu labele-i enorme şi iarăşi

scoase răcnetul acela de luptă care-ţi îngheţa sângele în vine.

Ridicasem puşca şi ţintii spre pieptul dihaniei ştiind că o astfel de împuşcătură vine de hac mai lesne gorilei. Dar ea părea ca se teme mai mult de lumina făcliei căci se legăna nehotărâtă la dreapta şi la stânga, scrâşni cu furie din dinţi, dar nu se încumeta sa se apropie.

Rămaserăm nemişcaţi ca nişte statui de piatra. Chiar numai o şoapta ar fi fost de ajuns, poate, să îndemne dihania la atac. Mâinile mi se înţepeniră aproape pe arma, dar nu îndrăzneam să le mişc, temându-mă sa nu întărât animalul.

În cele din urma gorila se lăsa în patru labe, mai văzui odată scânteierea fioroasă a ochilor ei, apoi dispăru tot atât de pe nesimţite cum venise.

— Massers fie liniştit! şopti Pongo. Nu mai vine. Doarme fără grija Massers.

Îl chemai pe Marian care veni îndată la noi şi-i împărtăşii ce-mi spusese Pongo. Prietenul meu spuse ca ne puteam bizui pe camaradul nostru negru şi că sfatul său era cel mai bun.

Ne înapoiarăm deci la foc şi ne culcarăm din nou. Şi poate din pricina încordării din clipele acelea grozave, adormii numaidecât.

A doua zi dimineaţă Pongo ne vesti, vesel, că gorila nu se mai arătase. Ne grăbirăm totuşi să pornim la drum, căci camaradul nostru negru ne mai zise că se putea sa ieşim chiar în seara aceea din pădurea asta grozavă. Pe urma mai aveam doar o zi de mers prin stepa ca s-ajungem în satul său.

Îmbucarăm ceva la repezeală. Negrii şterseră urmele popasului nostru, apoi pornirăm pe poteca pe care venise monstrul în noaptea trecută.

În pământul moale văzurăm urmele sale, întipărituri uriaşe şi adânci, care dovedeau greutatea sa enormă. Oamenii lui Pongo făcură mutre cam speriate când văzură aceste urme, căci ei n-aveau decât revolvere şi cuţite, cu care n-ar îi putut ţine piept unei dihănii ca aceea.

Gorila o luase la stânga printre tufe, după cum observarăm lesne. Trebuie să mărturisesc că am răsuflat uşurat când am trecut de locul acela, căci îmi spuneam că namila se mai putea aţine pe aproape.

— Slava Domnului! şopti Marian, după vreun sfert de ceas de mers pe potera îngusta. Acum cred că vom avea linişte din partea neplăcutului nostru oaspe.

— Tăcere, Massers! făcu Pongo, întorcându-se fulgerător. Acolo Askari.

Arătă spre dreapta şi prin câteva spărturi din tufişuri puturăm

vedea un luminiş mărişor la vreo treizeci de metri depărtare, unde soldaţii coloniali îşi întocmiseră tabăra.

Erau vreo patruzeci de oameni, care aşteptau în jurul focurilor îşi fierbeau mâncarea. În faţa unui cort stătea un ofiţer, european, ocupat şi el cu mâncarea şi bău tura.

Sub nici un cuvânt nu trebuia sa fim văzuţi de ei, de aceea Pongo dădu oamenilor săi o poruncă, apoi se-ntoarse spre noi şi şopti:

— Massers târăşte!

Avea dreptate, numai în felul acesta puteam nădăjdui sa trecem neobservaţi pe lângă tabără. După cum vedeam noi soldaţii – care erau negrii – prin frunzişul desişului, ne puteau zări şi ei. Dar dacă ne târâm o mica distanta, lucrul era aproape cu neputinţă.

Străbăturăm dea buşilea vreo cincizeci de metri, apoi intrarăm iarăşi într-un desiş de nepătruns şi puteam merge din nou în două picioare, ca oamenii.

— Slavă Domnului – zise Marian, râzând – târâtul pe zăpuşeala asta n-a prea plă…

Fu întrerupt în mijlocul frazei şi într-un chip cum nici n-am fi visat vreodată. La stânga noastră, lângă un palmier uriaş, înlături de care tocmai trecusem, era un loc liber printre tufe. Şi acolo se ivise o dihanie, pe nesimţite şi fulgerător de repede. Era o gorila uriaşa – poate aceeaşi din noaptea trecuta – şi cu o creangă ridicata ameninţător se năpusti asupra lui Marian, care-i venea mai aproape.

Prietenul meu îşi smulse îndată puşca, dar în aceeaşi clipă căzu peste mine atât de vijelios, încât zburarăm amândoi câţiva paşi îndărăt. Aceasta o făcuse Pongo, care se întorsese repede şi-şi dăduse seama de situaţie.

— Nu împuşcaţi. Askari! striga el, apoi creanga groasa din ghearele gorilei se şi lăsa în jos. Marian ar fi fost cu siguranţa pierdut, chiar daca ar fi tras un glonţ.

Acum am fi avut prilejul să răpunem dihania prin câteva gloanţe trase la repezeală, dar cuvintele lui Pongo ne opriră – nu trebuia să se audă vreo detunătură, ca să nu atragem luarea-aminte a soldaţilor.

În faţa noastră se desfăşură acum o privelişte cum rar se poate vedea.

Pongo al nostru, înarmat doar cu cuţitul de spintecat rechini, provocase la luptă pe „stăpânul codrilor”. În clipa când gorila era să cadă în cap din pricina loviturii ce dăduse greş, camaradul nostru se şi repezise ca o panteră, tăişul ascuţit sclipi în aer şi în

clipa următoare se înfipse adânc în spatele maimuţei uriaşe.

Pongo smuci repede cuţitul din trupul ei şi sări în lături. În urma loviturii primite, namila căzu pe labe şi deoarece se afla numai la vreun metru şi jumătate de noi, putui vedea lămurit rana adâncă pe care i-o pricinuise cuţitul lui Pongo.

Prietenul nostru negru nimerise bine altminteri s-ar fi isprăvit cu el, chiar dacă interveneam noi cu puştile.

Rana era tocmai deasupra inimii, între coaste şi ţinând seamă de puterea uriaşă a lui Pongo, de sigur că tăişul ascuţit, atinsese inima.

Dihania mai încercă să se ridice, dar zadarnic. Se zvârcoli câteva minute, apoi căzu greoaie cu faţa în jos, scormonind ţărâna în lupta cu moartea. Şi când rămase nemişcată pentru veşnicie, Pongo ni se adresa calm:

— Massers, haideţi!

*

Timp de vreo doua ceasuri merse Pongo cu noi prin noapte, apoi încetini pasul. Deodată trecu o apa puţin adâncă şi ne zise:

— Veniţi, Massers!

Nu mai fusese de mulţi ani în patria sa, cu toate acestea găsise pe întunericul acela, prin care păşeam dibuind, o spărtură în desiş, pe malul răsăritean, îndărătul căreia începea o poteca.

— Massers ţine unul de altul, zise el cu glas înăbuşit, după ce ieşirăm din apa.

Sfatul acesta era la locul lui, căci sub copaci domnea acum o beznă atât de adâncă, încât nu puteam vedea mâna înaintea ochilor. Marian se apuca de brâul lui Pongo, eu de acela al prietenului meu şi aşa mergeam prin întunerecul acela înfiorător. Din zgomotele slabe dindărătul meu îmi dădui seama că şi oamenii lui Pongo ne urmau.

Socoteam că acum ne aflam în siguranţa, căci era cu neputinţă ca soldaţii fi dat de drumul pe care fugisem. Împărtăşi asta lui Marian, dar Pongo, care prinsese cuvintele, răspunse îndată:

— Nu va fi bine, Massers. La Askari este Kambu, om rău din libaţia lui Pongo.

„Libata” înseamnă „sat” la negrii din Congo şi ceea ce ne spuse Pongo nu era de fel o veste buna. Dacă era vreun trădător din satul său în rândurile soldaţilor, atunci cu siguranţă că şi el cunoştea poteca asta şi-şi va călăuzi trupa pe drumul cel bun.

La gândul acesta iuţii paşii şi-l împinsei şi pe Marian ceva mai înainte.

Mişcarea asta îmi salvă viaţa, căci deodată se auzi în frunzişul dindărătul meu un foşnet puternic, urmat de un mârâit întârâtat,

apoi mă pomenii cu o lovitură atât de năpraznică în ceafă şi pe umeri, încât mă prăbuşii la picioarele lui Marian.

Kubang, care venea în urma mea, scoase un strigăt:

— Pongo!

După aceea, pe când mă părăsea cunoştinţa, văzui ţâşnind o lumina, auzii împuşcăturile lui Marian, o greutate enormă îmi căzu pe picioarele întinse – şi… leşinai.

Trebuie să fi gemut din adânc, căci deodată răsună glasul lui Marian:

— Slava Domnului, se trezeşte!

Când deschisei pleoapele grele ca plumbul, mă văzui silit să le închid repede lai loc, căci lumina mă orbea. La a doua încercare merse mai lesne şi de data aceasta îmi dădui seamă că era ziuă.

Marian şi Pongo se aplecară asupra mea, când încercai însă să mă ridic, prietenul meu îmi şopti:

— Rămâi liniştit ne aflam într-un copac.

Resemnat închisei iar ochii. Dar senzaţia unui suc de fructe ce-mi picură pe buze ma readuse în simţiri şi la asta contribuiră mult şi cuvintele lui Marian, care mi şopti stăruitor:

— Robert, trebuie să-ţi revii! Belgienii sunt pe aproape şi ne caută. Bea asta!

Îmi lipi de buze un pahar şi sorbii cu lăcomie licoarea acrişoară de fructe. Apoi deşchisei iar ochii şi întrebai cu glas slab:

— Mariane, ce s-a întâmplat? Ah, Ştiu, am fost doborât! Apoi ai tras tu! Cum a fost?

— Mare noroc ai avut, Robert, răspunse prietenul meu – a fost mai mult decât o simpla întâmplare faptul ca ţi-ai iuţit deodată paşii. La dreapta ta, în tufiş era o gorila uriaşă, care ţi-ar fi zdrobit capul daca ai îi trecut cu o clipa mai târziu pe dinaintea ei. Kubang, nepotul camaradului nostru negru, a mai strigat: „Pongo”, ceea ce cred c-ai auzit. Am ştiut atunci că e vorba de o gorilă, am aprins lampa de buzunar şi am izbutit să răpun namila cu şase gloanţe trase în piept. Ţi-a căzut pe picioare, dar din pricina pământului moale ai scăpat fără să-ţi zdrobească ciolanele. Ştiam bine că împuşcăturile vor aduce soldaţii pe urmele noastre, de aceea te-am scos repede de sub trupul monstrului şi te-am luat de acolo. Pongo s-a căţărat apoi cu tine într-un copac, eu l-am urmat şi si acelaşi lucru l-au făcut negrii, care cunoşteau în parte drumul acela ciudat, căci ciudat e drumul pe care l-am făcut. Copacul în care ne-am urcat se afla de-a dreptul în apa unui mic râu şi aşa s-a făcut că n-am lăsat nici un fel de urma. În frunzişul arborelui uriaş se afla un drum minunat, pe care l-a făcut Pongo cu ani în urma. El a împletit în aşa fel

unele de altele, plantele agăţătoare şi unele crengi ale copacului, încât alcătuiesc un covor trainic care în acelaşi timp pune la adăpost de privirile celor de jos. Drumul acesta lung de vreo două sute de metri l-a făcut odinioară Pongo al nostru, cu scopul de-a se putea ascunde în vremuri de primejdie şi în acelaşi timp să aibă şi o anumită libertate în mişcări. Taina aceasta a încredinţat-o numai câtorva tovarăşi de trib mai bătrâni, care sunt cu toţii de partea sa, afara de unul singur. Se prea poate ca acesta unul să trădeze taina – şi atunci ne putem aştepta ca soldaţii să ne descopere ascunzătoarea. Din fericire, Pongo, care începuse încă de pe atunci să-l bănuiască pe bătrânul trădător, nu i-a arătat fiecare copac în parte, prin care se poate ajunge la poteca asta unică, în felul ei. I-a făcut numai o descriere, astfel că putem nădăjdui să rămânem nedescoperiţi aici, până te vei însănătoşi pe deplin.

Marian tăcu şi eu chibzuii la cele auzite. Era uimitor ceea ce crease Pongo în frunzişul acestor copaci.

Pongo, pe atunci un om cu totul primitiv: încă, făurise minunăţia aceasta îndemnat de o prevedere înţeleaptă.

Ridicai binişor capul şi privii în juru-mi. Da, mă aflam sub o boltă verde, înalta de vreo trei sferturi de metru. Dedesubtul meu era un covor des de verdeaţă. Deasupra mea, ramurile împletite ale copacului uriaş.

V.
DIN PRIMEJDIE ÎN PRIMEJDIE.

— EI, VĂD CA LUCRURILE ÎNCEP să meargă mai bine, zise Marian vesel – multa grija mi-ai făcut zise Marian vesel.

Îi strânsei mâna, zâmbindu-i recunoscător. Mă scăpase doar de la o moarte grozava.

Deodată se ivi Kubang şi-i şopti ceva lui Pongo. Acesta încruntă sprâncenele, apoi se-ntoarse spre Marian şi zise:

— Massers Farrow, repede ajuta ducem mai departe Masser Bertram. Vine Askari.

Mă ridică de subţiori cu băgare de seama, în vreme ce Marian mă apucă de picioare. Mă duseră astfel dea lungul gangului de verdeaţă, până ce Pongo mă lăsă jos, în sfârşit şi zise:

— Massers, colo stepă.

Întorsei capul cu greu şi văzui la vreo cincisprezece metri îndărătul meu iarba înaltă a unei stepe nesfârşite, din care înălţau pe alocuri grupuri mici de şi movile înalte de termite.

Aşadar colo, în fund, unde valul de căldura întuneca zarea,

trebuia sa fie satul lui Pongo, de dragul căruia veneam noi din îndepărtata America de Sud.

Hăt, departe, unde iarba părea mai măruntă, văzui un cârd de antilope dintre care unele păreau foarte mari.

Deodată, Pongo ma ghionti, duse apoi degetul la buze şi arata în jos. Întinsei capul şi fără voie tresării. Alături de copacul în ai cărui frunziş ne ascunsesem noi, stătea, un negru în uniforma armatei belgiene. Privea lung în stepă, se-ntoarse apoi şi făcu un semn spre pădure.

Nu trecu mult şi se iviră camarazii săi, patruzeci de oameni, cum socotisem încă atunci când îi zărisem în tabăra lor.

Patru din ei duceau blănurile celor două gorile pe care le împuşcasem noi.

Aproape la capătul convoiului venea ofiţerul alb, care vorbea cu însufleţire cu un soldat înalt ce mergea alături de el. Când Pongo zări pe soldatul acesta, scrâşni cu chipul schimonosit de furie:

— Kambu.

Acesta era aşa dar trădătorul, care vroia acum să dea propriul său sat în stăpânirea albilor. Chiar la popoarele acestea primitiva există câte odată un Iuda Iscariotul.

Cei doi se opriseră, aproape chiar sub copacul nostru şi vorbeau destul de tare, în dialectul băştinaşilor.

După aceea ofiţerul se luă cu paşi repezi după soldaţii săi, care în vremea asta înaintaseră o bucată bună în iarba înaltă.

Mă mirai că trădătorul, Kambu, rămăsese pe loc, dar Pongo mă lămuri:

— Kambu trebuie caute drumul lui Pongo, aici sus. Nu mai întoarce el la Askari. Pongo plan bun are, Askari nu mai ajunge la libatta de la Pongo.

Nu-şi dezlipi ochii de la trădător, aruncă doar o privire cercetătoare spre stepă, unde. Tocmai dispăruseră soldaţii în iarba înaltă, apoi şopti:

— Massers fie liniştiţi! Pongo pedepseşte Kambu!

Pe nesimţite, ca o pisica, dispăru în clipa următoare printre crengi. Noi priveam liniştiţi spre trădătorul de jos, care îşi aprinsese o ţigară şi se părea ca chibzuieşte ce sa facă. Eram foarte mirat de faptul ca locotenentul îl lăsase singur – dar îmi spusei apoi că o făcuse într-adins. Dacă s-ar fi ivit în sat cu trădătorul acesta printre soldaţii săi, s-ar fi putut întâmpla ca locuitorii înfuriaţi să se răzvrătească. De aceea îl lăsase aici şi pornise singur cu oamenii săi.

La fel părea, să gândească şi Marian, căci îmi şopti:

— Locotenentul e şiret nevoie mare şi nici nu se va sinchisi daca trădătorul nu se va mai întoarce. El îşi va fi îndeplinit însărcinarea vizitând satul şi găsind totul în ordine. Va zice Doamne ajută când va părăsi pădurile acestea care mişună de gorile. Ah…

Tresărirăm amândoi, îngroziţi. Un braţ lung se încolăci în jurul trunchiului copacului, o mână uriaşă încleştase gâtul trăitorului şi în clipa următoare acesta fu tras înapoi cu putere.

Ne privirăm în tăcere când văzurăm ca dispăruse atât de repede şi ascultarăm cu încordare în jos. Dar nu se auzea nimic.

Tresărirăm speriaţi când după câteva minute se ivi Pongo înaintea noastră.

— Kambu bine – zise el calm – acum Pongo duce Askarii drum greşit.

„Kambu bine” însemna că trădătorul îşi găsise moartea în pumnii lui Pongo şi asta atât de repede încât nu putuse scoate nici un geamăt.

— Pongo – zise Marian – cred că ghicesc planul tău. Vrei sau să-i duci pe un drum greşit pe soldaţi, cu ajutorul unuia din oamenii tai – sau să faci asta singur, arătându-te lor. După părerea mea însă, nu e bine ce vrei să faci, căci pe urmă vor încerca tot ce le va sta în putinţă să găsească satul tău, chiar dacă şi-ar pierde săptămâni întregi. În schimb, dacă ajung acum acolo şi găsesc totul în regula, vor pleca repede şi tu vei putea să liberezi în deplina linişte pe mama şi pe fratele tău.

Câteva clipe Pongo îl privi surprins pe prietenul meu, apoi chipul său se lumină pa parca şi răspunse:

— Ah, Masser Farrow, asta foarte bine e, foarte bine. Pongo aşa face cum spune Masser. Noi rămânem liniştit aici până vine înapoi Askari.

— Aşa ziceam şi eu – spuse Marian – căci prietenul nostru Robert trebuie să se întremeze mai întâi şi abia după aceea ne vom putea gândi să pornim mai departe. Nu e atât de simplu lucru să faci cunoştinţă cu o gorilă.

— Pongo caută buruiană bună – făgădui credinciosul nostru uriaş – vânează apoi ca Masser Bertram mănâncă bine.

Se ridică şi dispăru iarăşi peste marginea potecii de crengi. După câteva clipe îl văzurăm intrând în stepa însoţit de nepotul sau şi alţi trei negrii. Iarba înaltă îi înghiţi în curând şi la sfatul lui Marian ma culcai iarăşi, ca să găsesc vindecarea în somn.

Deşteptarea fu foarte plăcuţii. Pongo îmi aduse bucata cea mai bună dintr-o antilopa de curând vânată şi fripta la un foc pe care-l făcuseră într-un luminiş din apropierea ascunzătorii noastre.

Mai căpătai şi un pahar cu sucul acela de fructe, apoi Marian luă o fâşie de pansament din farmacia noastră portativa, în timp ce Pongo zdrobi între pumni o plantă mică şi cărnoasă.

Cataplasma asta verde şi cu miros iute îmi fu pusă pe ceafă şi legată cu fâşie. Simţii imediat o răcoreală plăcută, apoi căzui iarăşi într-un somn adânc.

Două zile petrecui colo sus şi în seara celei de-a doua încercai să cobor din copac să-mi pun la încercare picioarele, căci se putea să fi avut şi ele de suferit de pe urma greutăţii enormei gorile, deşi le puteam mişca fără să simt dureri.

Cu ajutorul lui Pongo, care mă sprijinea, atinsei pământul şi încercai să fac primii paşi. Mergea greu. Dar încetul cu încetul simţeam că picioarele mele s-au înzdrăvenit iar. În cele din urmă izbutii să merg fără sprijin şi eram mândru peste măsura de asta.

Pongo şi Marian se aţineau mereu pe aproape, ca să-mi poată sări în ajutor daca s-ar fi întâmplat să ma poticnesc. Asta era cât p-aci să ne aducă pierzania, dacă tânărul Kubang n-ar fi fost la postul său.

Fără să bănuim, noi, el veghea. Deodată strigă în jos câteva cuvinte.

Atunci Pongo sări spre mine ca o panteră, mă luă în braţe ca pe un copil şi începu s-alerge spre pădure.

— Repede vine, Masser! strigă el peste umăr, lui Marian. Vine, Askari.

Prietenul meu o luă şi el la picior şi intră în pădure după noi. Uriaşul goni pe poteca îngustă şi în cele din urmă se opri la un copac enorm. După câteva clipe fu şi Marian acolo şi Pongo zise doar atât:

— Aici sus!

Apoi începu să se caţere pe crengile care atârnau în jos şi eu îl ajutam din răsputeri, căci ma puteam folosi bine de braţe. Deodată mă săltă încetişor şi mă trezii pe poteca de crengi, la adăpost de privirile celor de jos.

Pongo fu îndată lângă mine şi mă duse; câţiva metri mai departe, în vreme ce Marian se ivi şi el pe poteca de crengi. Nu cutezam să ne târâm înainte, în schimb ne apropiarăm de marginea covorului de verdeaţă şi privirăm în jos pe potecă.

Nu trecu mult şi dedesubtul nostru se iviră cei dintâi Askari. Mergeau aplecaţi şi priveau ţintă în pământ.

Mă cutremurai de spaimă. Trebuiau să fi descoperit urmele lui Marian şi Pongo, care încetau brusc aici.

— Massers pleacă repede în stepă! şopti Pongo în aceeaşi clipă.

Avea dreptate, căci soldaţii negrii vor descoperi îndată ca că urmele ducem spre copacul uriaş şi cu siguranţă ca se voi căţăra într-însul. Astfel stand lucrurile eram mai la adăpost în stepa, deşi din clipa în clipa se puteri lăsa noaptea.

Şi atunci trebuia să rătăcim în bezna prin şesul nesfârşit, pe unde se aţineau, desigur, sute de lei. Puţini oameni îşi dau seamă cate asemenea animale şi altele mai trăiesc în stepele întinse ale Africii. Multe ar putea spune vânătorii în privinţa asta.

Prea plăcută nu era, deci, perspectiva unui astfel de marş de noapte, dar îmi spusei ca toată vina o purtam eu. Dacă n-aş fi stăruit să mă dau jos din copac ca să-mi pun la încercare puterile, n-am fi fost descoperiţi. Askarii ar fi trecut pe lângă noi, întorcându-se la tabăra lor de la coastă şi noi am fi putut porni liniştiţi la drum spre satul lui Pongo. Acum, însă, se schimbase situaţia şi se cerea să lucrăm repede. În grabă, dar cu mare băgare de seamă, ma târâi spre marginea pădurii, urmat de Marian. Aruncând o ultimă privire în jos, mă speriai, căci soldaţii se pregăteau să se caţere în copac. Trebuia să ne pregătim pentru o luptă aprigă, sau să ne predam Nu mă gândisem însă la şiretenia lui Pongo care, acum, când se vedea atât de aproape de ţintă, nu mai vroia să se lase opărit în drum.

El se folosi de un vicleşug, care se dovedi foarte bun. Ne târârăm vreo douăzeci de metri, când auzirăm îndărătul nostru răcnetul de atac al unei gorile înfuriate. Îngroziţi, întoarserăm privirile – dar văzurăm că Pongo al nostru scosese răcnetul acela şi în acelaşi timp. Rupsese, o creangă mare, pe care o zvârli în jos asupra soldaţilor.

Răspunsul fu un urlet de groază scos de zeci de glasuri. Cei doi Askari care se căţăraseră până la jumătatea copacului se rostogoliră înapoi atât de repede încât fără voie mă pufni râsul, când mă uitai pestei marginea potecii de crengi, ca să văd efectul vicleşugului lui Pongo.

Soldaţii se dădură înapoi în grabă şi priviră cu spaimă spre copac în sus. Apoi se ivi repede ofiţerul alb şi după, cat se părea ceru negrilor să-l lămurească ce se întâmplase.

În acelaşi timp auzii dedesubtul nostru ţipătul ciudat al unei păsări, repetat la intervale egale. Nu trecu mult şi-mi dădui seamă că el era scos tot de Pongo, care dădea de veste în felul acesta tovarăşilor săi de trib.

Uriaşul negru se târî spre noi şi şopti:

— Massers pleacă repede, nu aşteaptă! Pongo cu oameni vine îndată!

Mă pusei iarăşi în mişcare. Pongo avea dreptate. Askarii nu se

vor lăsa înşelaţi multă vreme de răcnetul gorilei. Judecând după urme, trebuiau să se fi căţărat doi oameni în copac şi asta nu de mult.

Buni cititori de urme cum sunt negrii, ei nu se vor lăsa până nu se vor încredinţa unde se aflau aceşti oameni. Fireşte, vicleşugul lui Pongo câştigasem timp, căci va dura mult timp până ce un Askari va cuteza să se urce iarăşi în copacul unde ştia ca se afla „stăpânul codrilor”.

Dar poate ca va încerca şi locotenentul să alunge dihania printr-o salvă de puşcă şi atunci eram în cea mai mare primejdie daca mai rămânem mult în locul acela.

Ma întorsei într-un rând şi văzui că îndărătul lui Marian şi Pongo veneau în şir oamenii camaradului nostru negru.

Întâmplător privii şi peste marginea gangului de crengi, în jos, căci lanţul celor patruzeci de Askari pe poteca îngustă era destul de lung. În cele din urmă trecurăm însă de ultimii şi ne mai rămase acum de străbătut până la marginea pădurii un drum de vreo treizeci de metri.

Noaptea se putea lăsa din clipă în clipă şi trebuia să lucrăm repede. Soldaţii nu vor porni înainte în nici un caz, fără să fi urmărit mai departe urmele. Poate că ieşeau în stepa, ca să înnopteze acolo la focuri de tabără.

Tocmai când mă gândeam la asta, Pongo se furişă, lângă mine şi şuşoti:

— Repede jos, Masser Bertram, Pongo ajuta!

În clipa următoare alunecase peste marginea potecuţei de crengi, eu mă lăsai de asemeni în jos, binişor şi uriaşul ma lua luă pe umeri, ca pe un copil, apoi coborî repede cu mine.

Când ajunse la pământ nu mai zăbovi nici o clipa, ci porni în goana spre stepă, folosindu-se de poteca îngusta pe care o croiseră soldaţii prin iarba înaltă.

Alerga cu mine în braţe şi privind înapoi văzui cu bucurie ca eram urmaţi şi de Marian, Kubang şi ceilalţi Negri.

Pongo alergă neobosit înainte, până când întunericul se lăsă brusc. Atunci se opri şi-mi dădu drumul jos.

Peste câteva clipe ne ajunseră şi ceilalţi.

— Drace! făcu Marian gâfâind Nădăjduiam că voi dormi frumuşel colo sus în copac şi când colo trebuie să gonesc prin zăpuşeala asta!

— De vina sunt numai eu – îi spusei – şi mi fac imputări grozave. De ce n-am aşteptat până dimineaţa cu „probele” mele.

— De buna seama c-ar fi fost mai bine – încuviinţă Marian – căci chiar daca vom reuşi să scăpam de urmărirea soldaţilor,

aceştia se vor întoarce totuşi mâine şi vor vizita încă odată satul lui Pongo. Nu vor avea linişte până nu vor afla unde au rămas cei doi oameni ale căror urme le-au găsit până la copac.

— Massers aşteaptă – zise Pongo, în şoaptă – Bandu încă nu e aici.

Asta îmi ieşise cu totul din minte. Bandu era tovarăşul de trib al lui Pongo, care încă de la începutul marşului nostru prin pădure îl vestise ca trebuie să fie Askari prin apropierea noastră.

Desigur ca omul acosta viteaz ascultase, de ordinul lui Pongo şi rămăsese în urmă, ca să iscodească pe soldaţi. Era de mare însemnătate să vedem ce-o face el.

Aşteptarăm vreo jumătate de ceas, apoi Pongo zise:

— Bandu vine.

N-auzeam nimic şi nici Marian, după cum îmi spuse mai târziu. Totuşi, făptura negrului se ivi de-odată înaintea noastră şi făcu lui Pongo o scurtă comunicare.

— Askari rămân stepă – ne tâlmaci credinciosul camarad – colo, Massers poate vede la ei. Vrea mâine cercetează copaci.

— Atunci le-o luam şi mai mult înainte – zise Marian – căci asta nu va merge atât de repede. Dar unde vom rămâne tot timpul, până când vor cerceta încă o data satul tău, Pongo?

— Rămânem în spate la Askari – răspunse uriaşul, liniştit – haideţi, Massers!

Ne duse în jurul unei movile de termite, dădu la o parte iarba înaltă şi ne strecurarăm după el.

Pongo ne călăuzi neobosit şi din când în rând se-ntorcea spre mine şi mă întreba dacă nu-mi vine greu să umblu. Îi răspundeam, fără să mint. Că mă simţeam bine.

Deodată iarba înaltă se sfârşi – după ce merserăm vreo trei ceasuri spre nord-est – şi Pongo zise:

— Aici facem tabără, aprindem foc. Askari nu vede la noi.

Eram într-adevăr atât de departe de ei, încât nici noi nu mai vedeam lumina focurilor lor. Oamenii lui Pongo săpară în graba o groapă cu cuţitele lor, în care aprinseră iarbă uscată.

După ce îmbucarăm ceva ne culcarăm, în vreme ce negrii ramaseră de paza.

A doua zi dimineaţa Pongo ne duse înapoi pe acelaşi drum, care ţinu vreo două ceasuri. Se opri pe un teren nisipos pe care se aflau patru movile de termite. Se urca pe una din ele şi privi spre sud-vest.

După aceea se dădu jos şi zise:

— Totul bine acum, Askari merg la libaţia lui Pongo. Noi aşteaptă până ei întoarce. Pongo aduce Massers la loc bun.

Coti pe după movila de termite şi se făcu lat nevăzut în iarba înaltă – de data asta în direcţie spre răsărit.

*

Africa ne rezervi încă aventuri ciudate şi primejdioase. Şi Pongo al nostru avea să afle ca redobândirea unei stăpâniri pierdute nu era lucru atât de simplu, mai ales atunci când se amestecă albii, din motive politice» – cu alt prilej, dragă George, îţi voi povesti şi ţie ce ni s-a întâmplat acolo – îşi sfârşi istorisirea doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **ÎN ŢARA GORILEI.**

În numărul următor:

In Numărul următor:

CĂPITANUL MORS.

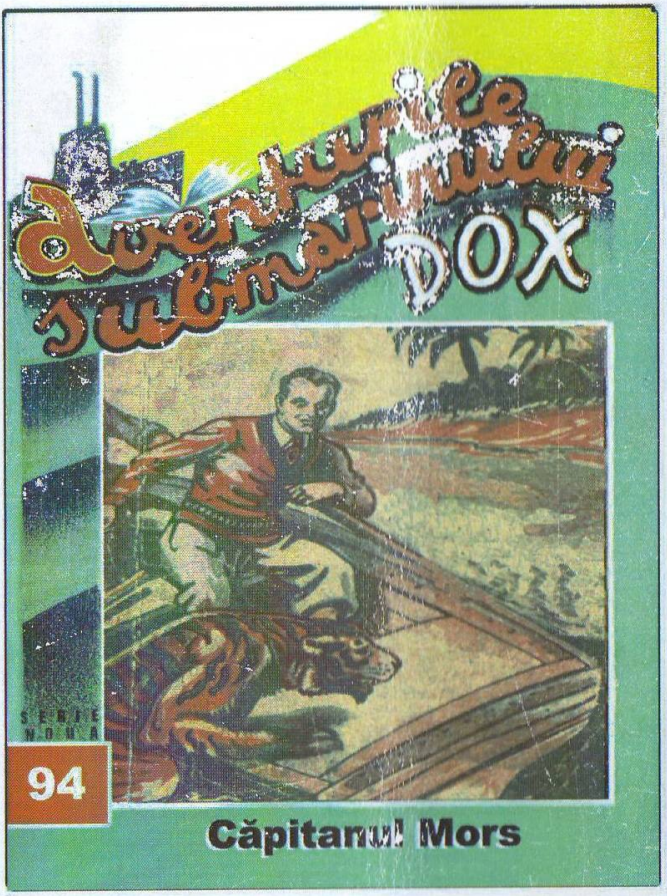

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro